

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/173/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

295/2012. (VIII. 22.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ törvényes képviselő útján 2012. március 2-án előterjesztett **panaszát** a 2012. augusztus 22-én – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Készenléti Rendőrség – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos édesanyja 2012. február 16-án kelt levelében panaszt tett az Ózdi Rendőrkapitányságnál, majd ugyanezen panaszát a Társaság a Szabadságjogokért (a továbbiakban: TASZ) jogvédő szervezetén keresztül, postai úton a Testületnek is megküldte. A Testület a beadványt 2012. március 6-án érkezett.

1) A panaszos édesanyja beadványában előadja, hogy a panaszos 2012. január hó 27. napján kora délután S. községben, az Ó. városba közlekedő távolsági busz megállójában várt a buszra, amely Ó. városba vitte volna angol szakkörre. Az arra járőröző szolgálati gépjárműben ülő rendőrök megszólították a panaszost, és megkérdezték tőle, hogy ő vár-e egyedül a buszra. A panaszos igennel felelt, és elmondta, hogy angol szakkörre megy. Erre a

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

rendőrök megkérdezték, „Miért te vagy itt egyedül az ész?“, majd kinevették a panaszoszt és tovább hajtottak. A panaszos sírva szaladt haza az eset után, édesanyjának sokáig kellett vigasztalnia, hogy megnyugodjon. A panaszos édesanyjának álláspontja szerint a járőröző rendőrök megszegyenítették, és egyértelműen roma származása miatt gúnyolták ki fenti viselkedésükkel a panaszoszt, rendőrhöz nem méltó módon tréfát űztek belőle.

Előadja továbbá, hogy a faluban történt egy rablás, amelynek elkövetése után több mint három héten keresztül fokozott rendőri jelenlét volt annak ellenére, hogy az elkövetőket – akik nem S. községbeli lakosok voltak – elfogták. Többször előfordult, hogy a fokozott számban járőröző rendőrök kisgyerekeket igazoltattak és motoztak meg, ami a panaszos édesanyjának megítélése szerint sértette emberi méltóságukat, gyermeki lelküket, és megfélemlítette őket.

A panaszos édesanyjának álláspontja szerint a rendőrök fenti, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 32. §-a szerinti intézkedése – amely intézkedés foganatosításának egy kislánnyal szemben különösen nem volt helye, így azzal a rendőrök visszaéltek – megvalósította a panaszos emberi méltóságához, valamint egyenlő bánásmódhoz való jogának sérelmét. A rendőrök intézkedése továbbá véleménye szerint sértette az Rtv. 13. § (2) bekezdésében foglalt részrehajlásmentes intézkedési kötelezettséget is.

2) A TASZ kísérő levele a fentiekhez képest annyi többletinformációt tartalmaz, hogy az intézkedés alá vontakat – köztük a panaszoszt is – elmulasztották tájékoztatni a panasztételi jogukról.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) H. r. zászlós 2012. február 24-én kelt jelentése szerint, 2012. január 27-én 8 óra és 20 óra között közterületi járőrszolgálatot látott el gépkocsival S. község területén. A délutáni órákban a településre beérve, az első nagy közúti kanyarban egy gyermekkorú személyre (a panaszosra) lett figyelmes, aki az út széléhez közel álldogált. A r. zászlós meglátása szerint a panaszos veszélyes helyen tartózkodott, ezért a szolgálati gépjárművel a panaszos mellé hajtott, és megkérdezte tőle, hol lakik, és milyen céllal tartózkodik a kanyarban. A panaszos közölte, hogy S. községbeli lakos, és a buszt várja, mert angol órára megy. Ezt követően a r. zászlós kérte, vigyázzon magára és figyelje a gépjármű forgalmat, nehogy baleset érje, mert egy kanyarban tartózkodik és az úttest teljesen le van fagyva, majd elköszönt.

A r. zászlós a járőrszolgálatot M. r. őrmesterrel közösen látta el. A panaszossal folytatott beszélgetés idején a szolgálati gépjárműből nem szálltak ki. Intézkedést a panaszossal szemben nem kezdeményeztek, a beszélgetés nem tartott tovább néhány másodpercnél. A r. zászlós a panaszos biztonsága érdekében állt meg, mert úgy gondolta, érdemes felhívni a figyelmet a közúti szabályokra és a panaszoszt fenyegető veszélyekre.

A r. zászlós 20-30 perc elteltével ismét a fenti kanyarhoz közeledett, és látta, hogy a panaszos továbbra is ott tartózkodik, és a buszra vár. Ismét megállt mellette, majd megkérdezte, továbbra is a buszt várja-e. A panaszos igennel felelt, majd a r. zászlós elköszönt, és ismételen felhívta a figyelmet a panaszos biztonsága érdekében a közlekedés veszélyeire.

A r. zászlós emlékei szerint a panaszos egy jól öltözött, véleménye szerint fehér bőrű, magyar állampolgárságú, láthatóan gyermekkorú személy volt. A panaszos a rendőrökkel teljesen normálisan, ijedséget nem mutatva kommunikált. A feltett kérdésekre teljes nyugodtsággal válaszolt. A panaszos egyedül állt, a környéken nem volt járókelő sem. A panaszos semmilyen közúti szabálysértést nem követett el, a beszélgetésre azért került sor, mert a téli időjárásra tekintettel az úttest havas és jeges volt, és a kanyarban egy esetlegesen kisodródó gépjármű elüthette volna. A beszélgetésre az ő biztonsága érdekében került sor.

2) M. r. őrmester 2012. február 24-én kelt jelentésében a r. zászlóssal egyezően adja elő a történetet. Mivel a jelentés a fentiekhez képest többletinformációt nem tartalmaz, annak ismertetésétől a Testület eltekint.

3) A Készenléti Rendőrség Bevetési Főosztály IV., X. Bevetési Osztály osztályvezető-helyettesének összefoglaló jelentése a r. zászlós jelentéséhez képest az alábbi többletinformációt tartalmazza.

A rendőrök egybehangzóan azt jelentették, hogy a kislányt nem nevelték ki, nem üztek belőle tréfát, nem gúnyolták ki roma származása miatt, továbbá nem szégyenítették meg akkor, amikor azon kérdésekre, hogy miért áll az úttest szélén, a panaszos azt a választ adta, hogy Ó. városba megy angol szakkörre.

4) A panaszos édesanyjának 2012. február 16-án kelt beadványára a Készenléti Rendőrség parancsnoka 2012. március 14-én az európai uniós csatlakozással összefüggő egyes törvénymódosításokról, törvényi rendelkezések hatályon kívül helyezéséről, valamint egyes törvényi rendelkezések megállapításáról szóló 2004. évi XXIX. törvény 141. § (1) bekezdése alapján levélben válaszolt. A parancsnok a levélben megerősíti, hogy a rendőrök a panaszos testi épségének megóvása érdekében hívták fel a figyelmét arra, hogy az ott közlekedő gépjárművek a havas, jeges úttesten megcsúszhatnak, aminek következtében a panaszost elsodorhatják. Előadja, hogy a panasz kivizsgálása során a rendőrök határozottan állították, hogy nem tettek gúnyos, megszégyenítő megjegyzéseket a panaszosra a beszélgetés során. A parancsnok a panaszos és édesanyja elnézését kérte továbbá, amennyiben a rendőrök magatartása, megnyilvánulása félreérthető volt. A parancsnok álláspontja szerint a rendőrök az Rtv. 13. § (1) bekezdése, valamint 24. § (1) bekezdése alapján jogszerűen jártak el.

III.

A Testületnek mindenekelőtt a panasz határidőben való előterjesztésének kérdését kellett vizsgálnia. Az Rtv. 93. §-ának (1) bekezdése szerint ugyanis: „a Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemről később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított nyolc napon belül lehet előterjeszteni”.

A Testület töretlen gyakorlata szerint a 8 napon belül érkezett beadványokon túl befogadja azokat a panaszokat is, amelyeket a panasz benyújtására nyitva álló határidőt túllépve terjesztettek ugyan elő, azonban a panaszos kifejezetten nyilatkozik arról, hogy a rendőri intézkedés során panaszjogáról nem tájékoztatták – feltéve, hogy a panaszos ilyen állítását a rendőri iratok sem tudják cáfolni. A Testület fenti gyakorlata az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdésén alapul, amelynek értelmében „a rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles

nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.” Nyilvánvalóan a jogalkotói szándékkal ellentétes eredményre vezetne, ha a Testület nem fogadná be azokat a panaszokat, amelyek esetében a panaszos rendőri kötelezettségszegés miatt terjeszti elő a törvényi határidőn túl a panaszát, így ugyanis a rendőr saját felróható magatartása révén jutna ahhoz az előnyhöz, hogy – állítólagosan – jogsértő intézkedése nem vonható független vizsgálat alá.

A panaszos beadványában előadta, hogy a rendőri intézkedés során panaszjogáról nem kapott felvilágosítást. Ezt a panaszosi előadást a rendőri jelentések nem cáfolták. A Testület töretlen gyakorlata szerint amennyiben a panaszos elmondását a rendőrség nem cáfolja – és egyéb körülmények sem teszik kétségessé –, úgy a Testület a tényállást a panaszos előadására alapítja. E gyakorlat alapján a **Testület aggálytalanul megállapíthatónak találta, hogy a rendőrök a panaszjogra vonatkozó tájékoztatási kötelezettségüknek nem tettek eleget, így a panaszos igazolási kérelmét elfogadta és a panaszt határidőben benyújtottnak tekintve, érdemben elbírálta azt.**

IV.

A Testület eljárását a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) a IX. fejezetében, a Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja [sic!] el”. A (3) bekezdés értelmében az (1) bekezdésben meghatározott esetekben a cselekvőképtelen személy helyett törvényes képviselője jár el, korlátozottan cselekvőképes személy helyett törvényes képviselője vagy meghatalmazottja is eljárhat.

A Testület fenti rendelkezések alapján érdemben vizsgálhatónak tartotta a törvényes képviselőnek a panaszos tekintetében előterjesztett panaszát, képviseleti jogosultság és személyes érintettség hiányában nem vizsgálhatta azonban a panasz azon részét, amely általánosságban vonatkozik a fokozott ellenőrzés hatálya alatt intézkedés alá vont gyermekekre.

V.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján vizsgálat tárgyává tette a panaszossal szemben foganatosított intézkedés jogalapját, a rendőröknek az intézkedés során tanúsított hangnemét, valamint azt, hogy az egyenlő elbánás követelménye megfelelően érvényesült-e.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, a VI. cikkben foglalt magánélethez, a XV. cikk (2) bekezdése szerinti egyenlő elbánáshoz, a XXIV. cikkben foglalt tisztességes eljáráshoz, valamint az Emberi Jogok Európai

Egyezménye 8. cikkében rögzített magán- és családi élet tiszteletben tartásához fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A jogi értékelés elvégzéséhez a Testületnek mindenekelőtt a tényállást kell megállapítania, mivel a történetekre vonatkozó előadások egymásnak teljes mértékben ellentmondóak voltak. A panaszos elmondása szerint 2012. január 27-én kora délután S. községben, az Ó. városba közlekedő távolsági busz megállójában várakozott, mert angol szakkörre indult. Az arra járőröző szolgálati gépjárműben ülő rendőrök megszólították, és megkérdezték tőle, hogy ő vár-e egyedül a buszra. Amikor a panaszos igennel felelt, és elmondta, hogy angol szakkörre megy, a rendőrök megkérdezték, „miért te vagy itt egyedül az ész?“, majd kinevették és tovább hajtottak.

Ezzel szemben a r. zászlós úgy nyilatkozott, hogy egy nagy közúti kanyarban egy gyermekkorú személyre lett figyelmes, aki az út széléhez közel álldogált. A r. zászlós úgy gondolta, a panaszos veszélyes helyen áll, ezért a biztonsága érdekében a szolgálati gépjárművel mellé hajtott, és megkérdezte tőle, hol lakik, és milyen céllal tartózkodik a kanyarban. Megkérte, hogy vigyázzon magára és figyelje a gépjármű forgalmat, nehogy baleset érje, mert egy kanyarban tartózkodik, és az úttest teljesen le van fagyva, könnyen elsodorhatja egy, az útról lecsúszó gépkocsi. A rendőri jelentés szerint a rendőrök később ismételten figyelmeztették a panaszost a közlekedési veszélyekre.

A Testület a rendelkezésére bocsátott és az objektív külső tények – buszmegálló elhelyezkedése, a kérdéses napon fennálló időjárási viszonyok – feltárása érdekében beszerzett adatok alapján sem tudta kétséget kizáróan eldönteni, hogy melyik előadás felel meg a valóságnak, így a történeti tényállást nem tudta rekonstruálni.

A Testület ugyanakkor állandó gyakorlata szerint ilyen esetekben – jogvédelmi funkciójának minél teljesebb érvényesülésének érdekében – megvizsgálja, hogy amennyiben az intézkedés rendőri elmondás szerint zajlott, úgy az a jogszabályi követelményeknek megfelelt-e. E vizsgálat alapján a Testület az alábbi következtetésekre jutott.

2) Az intézkedés jogalapját tekintve a következő rögzítendő. Az Rtv. 32. §-a alapján a rendőr a feladatának ellátása során bárkihez kérdést intézhet, felvilágosítást kérhet, ha alaposan feltehető, hogy a megkérdezett olyan közlést tehet, amely a rendőri feladatok teljesítéséhez szükséges. A felvilágosítás kérésének idejére a kérdezett személy feltartóztatható. Akitől a rendőr felvilágosítást kér – ha jogszabály másként nem rendelkezik – az általa ismert tényekkel, adatokkal kapcsolatos válaszadást nem tagadhatja meg.

A r. zászlós jelentésében úgy nyilatkozott, hogy miután a panaszos mellé hajtott, megkérdezte tőle, hol lakik, és milyen céllal tartózkodik a meglátása szerint veszélyes helyen. A panaszos közölte, hogy S. községbeli lakos, és a buszt várja, mert angol órára megy. Ezt követően a r. zászlós kérte, vigyázzon magára, nehogy baleset érje. A jelentés szerint a r. zászlós 20-30 perc elteltével ismét a fenti kanyarhoz ért, és amikor látta, hogy a panaszos továbbra is ott tartózkodik, megkérdezte, továbbra is a buszt várja-e. A panaszos igenlő válaszát követően a r. zászlós ismételten felhívta a figyelmet a közlekedés veszélyeire. A jelentés szerint a panaszos semmilyen közúti szabálysértést nem követett el.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

E szakasz alapján a rendőrnek egyértelműen a feladatkörébe tartozik bármely személy, különösen egy gyermekkorú személy figyelmeztetése valamely veszélyes közlekedési helyzetre. Az Rtv. 32. § azonban úgy rendelkezik, hogy a felvilágosítás kérés csak olyan közlésre irányulhat, a rendőri feladatok teljesítéséhez szükséges. Mivel a rendőri jelentés az eljárás alapjául a közlekedési veszélyhelyzetet jelölte meg, és nem utalt arra, hogy felmerült volna a rendőrökben, hogy a panaszos eltévedt, vagy más – a közlekedési helyzettel össze nem függő – módon veszélyeztetve lett volna, sem a panaszos lakhelyére, sem a várakozásának céljára vonatkozó kérdés nem irányulhatott a rendőri feladat teljesítéséhez szükséges közlésre. Ugyanez igaz a második alkalomra, amelynek során a rendőrök – állításuk szerint – megkérdezték a panaszost, hogy még mindig a buszra várakozik-e. A rendőrök azon feladatuknak, hogy a panaszost figyelmeztessék a közlekedési veszélyhelyzetre, a jelentésben foglalt kérdések feltétele nélkül is eleget tudtak volna tenni.

Mindezek alapján megállapítható, hogy **a panaszos lakhelyére és várakozásának céljára vonatkozó felvilágosítás kérésnek akkor sem lehetett meg a jogalapja, ha az eseményor egyébként a rendőrök által elmondottak szerint zajlott. Erre való tekintettel a Testület megállapította a panaszos magánélethez és tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogának sérelmét.**

3) A Testület ezt követően az eljáró rendőrök hangnemét vizsgálta.

A beadvány szerint a panaszos azon kijelentésére, hogy angol szakkörre igyekszik, a rendőrök azt felelték „miért, te vagy itt egyedül az ész?”. A panaszos elmondása szerint a rendőrök kigúnyolták, megszégyenítették. Az eset nagyon felzaklatta.

A rendőrök jelentésükben a panaszossal lefolytatott párbeszédet – a fentiekben ismertettek szerint – ettől teljes mértékben eltérően írták le, azt állítva, hogy nem tettek gúnyos, megszégyenítő megjegyzéseket a panaszosra a beszélgetés során, és a panaszos a rendőrökkel teljesen normálisan, ijedséget nem mutatva kommunikált, a feltett kérdésekre teljes nyugodtsággal válaszolt.

A rendőrök magatartásával kapcsolatban a Testület felhívja a figyelmet az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglalt és fent már idézett rendelkezésre, amely szerint „a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.” Az intézkedő rendőröktől – mint közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. A Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért tőlük minden körülmények között elvárható a tisztességes, a másik személy emberi méltóságát szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Független Rendőri Szakszervezet főtítkárnak, az Országos Rendőrfőkapitánynak, és a Belügyi és Rendvédelmi Dolgozók Szakszervezete főtítkárnak Budapesten, 2007. július 4-én kelt közös, a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét kihirdető nyilatkozatát (a továbbiakban: Etikai

Kódex), amely megtestesíti az állampolgárok rendőrökkel szemben támasztott elvárásait és erkölcsi iránymutatásul szolgál a Rendőrség számára. Az Országos Rendőrfőkapitány e nyilatkozat aláírásával vállalta, hogy mindent megtesz azért, hogy érvényt szerezzen a benne foglaltak érvényesüléséért. Az Etikai Kódex 1. pontjának második mondata a rendőrről vonatkozóan előírja: „Önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „A rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint: „Tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

Mivel azonban a Testület a fenti 1)-es pontban foglaltak szerint a panaszosi és a rendőri előadás közötti ellentmondást – egyéb bizonyítási eszköz hiányában – nem tudta feloldani, úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható.

4) A panaszos álláspontja szerint a rendőrök egyértelműen a roma származása miatt gúnyolták ki, a Testület ezért vizsgálta, hogy az intézkedés során érvényesült-e az egyenlő elbánás alkotmányos követelménye.

Az Alaptörvény hátrányos megkülönböztetést tilalmazó XV. cikk (2) bekezdését a rendőri tevékenység vonatkozásában az Rtv. 13. § (2) bekezdése konkretizálja, amely a részrehajlásmentes intézkedés követelményével kapcsolatban a következőket tartalmazza: „a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni”. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye – akár a személyes körülményei, akár valamely társadalmi csoporthoz tartozása miatt – a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves).

Tekintettel azonban arra, hogy a Testület a panaszosi és rendőri előadások ellentmondását az elhangzottak vonatkozásában sem tudta feloldani, értelemszerűen az eljárás részrehajlás mentességének kérdésében sem tudott megnyugtatóan állást foglalni. A Testület ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos egyenlő elbánáshoz való alapjogának sérelme nem megállapítható.

VI.

A Testület vizsgálata során nem tudta feloldani a rendőri és a panaszosi előadások közötti ellentmondást a rendőri hangnem, valamint a hátrányos megkülönböztetés tekintetében, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltóságának és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának a sérelme nem megállapítható.

Ugyanakkor a Testület úgy ítélte meg, hogy a felvilágosítás kérés jogalapja még abban az esetben sem állt fent, ha az események a rendőrök által elmondottak szerint zajlottak le. A panaszos lakóhelyére és várakozásának céljára vonatkozó – kötelezően megválaszolendő – kérdések feltételével ezért az intézkedő rendőrök megsértették a panaszos magánélethez és tisztességes eljáráshoz fűződő jogát.

Az ügy összes körülményeit és azt figyelembe véve, hogy az előítéletes motiváció és a méltóságot sértő hangnem nem volt megállapítható, a Testület úgy ítélte meg, hogy a jogsértéssel okozott sérelem mértéke a panasznak az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez való áttételét teszi indokolttá az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2012. augusztus 22.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET